

Laura Gallego

Juguem la lliga

Il·lustracions de Laia López

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Goleadoras en la liga*

© del text: 2009, Laura Gallego

© de la traducció: Reversible, 2009

© de les il·lustracions de coberta i interior: 2019, Laia López

© 2019, de les característiques d'aquesta edició: Edicions 62, S.A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2009

Primera edició en aquesta presentació: maig del 2019

ISBN: 978-84-9137-803-7

Dipòsit legal: B. 6.720-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conflicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Jugadores fantasma

—Iiii... quinze! —va anunciar la Vicky, subratllant l'últim nom de la seva llista.

La Sara la va contemplar admirada.

—Com ho has aconseguit? Si només érem onze!

La Vicky es va tocar el nas amb el tap del bolígraf amb un aire de conspiració.

—Les quatre jugadores noves són «virtuals».

—Què vols dir amb això, que no són reals o que les has apuntat sense el seu permís? —va voler saber la Sara mentre clavava queixalada a l'entrepà.

—Ni una cosa ni l'altra. Significa que ens deixen posar el nom a la llista i omplir els papers amb les seves dades perquè siguem suficients, però en

realitat no formen part de l'equip: no saben jugar i no pensen venir a entrenar-se ni assistir als partits. Són només noms sobre el paper per omplir la quota. Ho entens, oi?

—Sí, és clar. El que jo anomeno «jugadores fantasma», vaja.

La Sara es va quedar pensativa un moment mentre rosegava el que li quedava de l'esmorzar. Només tenien dos dies per presentar els papers perquè el seu equip de futbol femení, les Golejadores, es pogués apuntar a la lliga interescolar. Gràcies a la diligència de la Vicky, la seva millor amiga i una experta a organitzar qualsevol cosa, semblava que havien superat el primer escull: reunir quinze jugadores per a l'equip. Fins llavors n'havien comptat només onze, i les normes especificaven que quinze era el nombre mínim. Però encara necessitaven més coses: un entrenador, equipaments i la possibilitat d'utilitzar el material del col·legi, tant les pilotes com el camp. Malgrat que havien lluitat molt per aquest últim dret, la veritat era que això de poder entrenar-se a l'escola ja no era un dels seus objectius més importants: ja feia setmanes que jugaven en un solar que havien arreglat com a camp d'entrenament i

s'hi sentien molt còmodes. Per això dels equips tampoc no s'havien de preocupar, perquè ara que el director els donava suport el col·legi se n'encarregaria, igual que havia costejat les samarretes dels Falcons, l'equip masculí. Però sí que necessitaven un entrenador; el pare de la Sara, que havia estat futbolista professional en la joventut, havia dit que ell s'ocuparia del tema. Però passaven els dies i no hi havia notícies. I, de la mateixa manera que necessitaven posar els noms de quinze jugadores en els papers de la inscripció, també se'ls exigia que tinguessin entrenador.

—«Un adult responsable» —va remugar la Sara, una mica molesta—. Com si no haguéssim demostrat que som responsables i que ens espavilem molt bé soles.

La Vicky estava acostumada a les rareses de la seva amiga, que solia abstenir-se ben sovint: de vegades parlava sola o fantasiava amb els ulls oberts.

—Encara no te n'ha dit res, el teu pare, Sara? —va endevinar.

Ella va tornar a la realitat.

—No —va grunyar—, i mira que li vaig dir que el termini s'acabava. Però com que és tan despistat...

—Bé, vaja, que no s'estengui el pànic —va dir

la Vicky, ajustant-se les ulleres—. Tinc tots els papers que ens calen a punt, he omplert els formularis corresponents...

—El que en teoria havia de fer el nostre també teòric entrenador...

—I només falta afegir-hi les dades de l'«adult responsable». —Es va mirar la Sara—. No sé com ho veus, però si demà al migdia no tenim entrenador, hi posem el teu pare i ja està.

La Sara va sospirar. Va obrir la boca per dir alguna cosa, però després s'ho va pensar millor i, en lloc de fer-ho, va sospirar un altre cop. S'estimava molt en Germán, el seu pare, però ell ja havia intentat entrenar-les en una ocasió, abans de l'emocionant partit contra els Falcons, i la cosa no havia sortit bé. Era una qüestió que a la Sara no li agradava recordar, i per això no ho va esmentar quan va respondre a la Vicky:

—El meu pare treballa tot el dia i només ens podria entrenar els caps de setmana.

—Ja ho sé; el que vull dir és que podríem posar-lo com a «entrenador virtual» o «fantasma», com dius tu.

—Però, llavors, estàs dient que ens haurem d'espavilar tota la temporada sense entrenador?

La Vicky va llançar un sospir molt teatral.

—No, jo vull que tinguem un entrenador perquè així aprendrem més coses i millorarem més de pressa, però si no en tenim...

—Ja ho entenc —va fer la Sara.

No van poder continuar parlant perquè es va sentir el timbre que indicava el final del pati. Quan anaven cap a classe es van trobar amb algunes noies de l'equip.

—Com la tenim, aquesta llista? —va preguntar la Carla, la portera, saltant per mirar per sobre de l'espatlla de la Vicky—. Ei, si ja som quinze! —I va xocar la mà amb l'Eva, que va llançar un «visca!» que es va sentir per tot el passadís.

La Sara i la Vicky van somriure i es van mirar.

—És millor que els ho diguem demà, això de l'entrenador —va murmurar la Sara a cau d'orella de la seva amiga.

—Hi ha una altra cosa que em preocupa —va dir la Vicky quan totes dues entraven ja a la classe—. Has parlat amb la Júlia? Recorda que va dir que se n'aniria de l'equip després del partit contra els nois.

La Sara va comprendre què volia dir la seva amiga. La Júlia era una de les millors jugadores

que tenien, però també era tremendament tímida i odiava haver de jugar davant de molta gent. El partit contra els Falcons li havia suposat una prova força dura que no estava disposada a passar per segona vegada.

—Però vam acordar que es quedaria a l'equip i jugaria només una estoneta cada partit —va recordar a la Vicky, mentre s'asseien i treien els llibres d'anglès—, i que així li aniria marxant la por escènica i... ai —va dir de sobte, caient-hi de cop—. Encara que siguem quinze, si quatre són «jugadores fantasma», cap de les altres es podrà quedar a la banqueta, en un partit.

Una imatge inquietant se li va presentar a la ment...

Les Golejadores estan a punt de començar un partit, però els falta una jugadora. La Sara passeja la mirada pertot arreu, inquieta.

—On és la Júlia? —pregunta a la Vicky.

—S'ha amagat perquè no vol jugar.

—Com que no vol jugar? —s'enfada la Sara—. Ho ha de fer!

Es gira cap a la banda, on la cua rossa de la Júlia es veu per sota de la banqueta.

—Júlia, surt d'aquí immediatament! —ordena.

—No vull, tinc por!

—I què et fa por, si es pot saber?

De sobte, veu quatre espectres que suren sobre la banqueta.

—*Sooom les jugadores fantaaasmaaa —cantusse-
gen—. Veniiim a jugar aquest partiiit...*

—*Vosaltres no podeu jugar —objecta la Sara, una
mica nerviosa—. Sou fantasmes!*

—*Però si sooom a la lliiistaaa, podem jugaaar —res-
ponen elles.*

—*Això és tècnicament cert —intervé la Vicky—,
però, encara que no jugui la Júlia, vosaltres sou qua-
tre, i només tenim un lloc lliure.*

*Les noies fantasma somriuen d'una manera esgar-
rifosa quan es miren les Golejadores i diuen:*

—*Això té solucióóóóóó...*

La Sara va moure el cap, amb el cor bategant-li amb força, per allunyar de la ment l'escena que acabava d'imaginar. Mentrestant, la Vicky continuava parlant, sense adonar-se que la seva amiga havia empallidit.

—...O trobem algú que la substitueixi *de debò*, o la Júlia haurà de jugar des del començament fins al final. I això no li agradarà.

La Sara va tractar de centrar-se en el que li deia la Vicky. Va intentar imaginar-se (sense fan-

tasmes pel mig) què diria la Júlia quan sabés que hauria de jugar de titular.

—No, no li agradarà gens —va coincidir.

Va passar la resta del dia, i també la tarda, sense novetats. La Sara va preguntar al seu pare com estava el tema de l'entrenador, i ell li va respondre molt misteriosament que ja havia mogut alguns fils. La Vicky, per la seva banda, carregada d'optimisme, va buscar per tot el col·legi més noies disposades a apuntar-se a l'equip. El resultat no va ser tan catastròfic com la primera vegada que ho havien intentat, gairebé un parell de mesos enrere (semblava que havia passat una eternitat des d'aquells primers dies!). Llavors, apuntar-se a l'equip de futbol femení no era guai, i la Sara i la Vicky havien suat per reunir, amb molt d'esforç, les onze jugadores que temps després havien desafiat els Falcons. Però aquell partit no havia estat tan desastrós per a les Golejadores com tothom havia pensat en un principi, i l'equip femení de futbol havia passat de ser vist com una excentricitat a ser reconegut i aclamat en tot el col·legi. Però amb això no n'hi havia prou per reunir més gent. Era veritat que les altres noies ja no se les miraven amb antipatia, però cap

d'elles estava disposada a sacrificar temps lliure per aprendre a jugar a futbol, i encara menys a matinar els dissabtes.

L'endemà, la Vicky va passar de sentir-se una mica preocupada a estar absolutament histèrica.

—El termini s'acaba demà, demà! —va cridar a la Sara, sacsejant-la, tot just arribar al col·legi—. I no tenim entrenador! Ni una substituta per a la Júlia! Sisplau, digue'm que el teu pare t'ha dit alguna cosa!

—Doncs... no... —va respondre ella, atordida.

Gairebé que li agafa un atac de nervis, a la Vicky.

—No pot ser que hàgim arribat tan lluny i que ara estiguem a punt de quedar fora només perquè no puc omplir un parell de caselles del formulari!

—Ei, ja està bé, tranquil·la —va tractar de calmar-la la Sara, traient-se-la del damunt—. Això de la Júlia ja ho arreglarem més endavant. I el tema de l'entrenador..., doncs mira, posem-hi les dades del meu pare i ja està, què hi vols fer.

—Molt bé! —va assentir la Vicky amb una veu

d'espigueta, i va treure un feix de folis de la seva carpeta i un bolígraf de la butxaca de la motxilla—. Digue'm el DNI del teu pare!

La Sara va obrir la boca i la va tornar a tancar.

—El DNI... no el sé —va confessar, posant-se vermella.

—Però, Sara, et vaig dir que necessito una fotocòpia del DNI! —gairebé va cridar la Vicky—. Porta-me-la aquesta tarda o estem perdudes!

La Sara va fer que sí, una mica espantada. Sí, la Vicky era bona organitzant coses, però de vegades s'ho prenia tot... massa seriosament.

Afortunadament per a elles i la resta de l'equip, a mig matí va passar una cosa que va solucionar la situació, en part si més no. Enmig de la classe de llengua va entrar un alumne de quart i va parlar amb en Pere, el professor, en veu baixa. La Vicky, que normalment seguia la classe amb atenció —no perquè en Pere fos el seu pare, sinó perquè ella sempre es mostrava molt atenta a les classes de tots els professors—, va sentir per casualitat un fragment de la conversa.

—La Beatriz i la Susana? —preguntava en Pere, confós—. En aquesta classe no hi ha cap alumna amb aquests noms.

El noi de quart es va encongir d'espallles.

—És el que m'ha dit el director. Que la Beatriz i la Susana, les de l'equip de futbol, havien d'anar al seu despatx...

La Vicky es va posar dreta tot d'una.

—Som nosaltres —va dir, aixecant la mà de la Sara, que va tenir un sobresalt—. És que el senyor Sebastià no se'n recorda mai, dels nostres noms.

Es van sentir rialletes, a la classe. En realitat, el senyor Sebastià, el director, mai no recordava el nom de ningú.

—És clar que «les de l'equip de futbol» només podeu ser vosaltres —va dir en Pere amb resignació—. Vinga, aneu al seu despatx, que us vol veure.

—Gràcies, profe. —La Vicky mai deia Pere ni «papa» a la classe perquè no volia que ningú sabés que era la filla del professor de llengua.

La Sara i la Vicky van sortir de l'aula i es van dirigir al despatx del director. Durant tot el camí la Vicky no va deixar de repetir:

—Que sigui un entrenador, va, un entrenador...

Els seus desitjos van ser escoltats: quan van entrar al despatx del director van veure que l'a-

companyava un jove que els va resultar força familiar.

—David! —va exclamar la Sara, molt contenta.

—David? —va repetir la Vicky, estranyada.

—Us coneixíeu? —es va sorprendre el senyor Sebastià.

La Sara i en David van creuar un somriure de complicitat. S'havien conegut durant el partit contra els Falcons, quan ell s'havia acostat a les noies en el descans per exercir d'entrenador improvisat.

—Ens va ajudar el dia del partit —va dir la Vicky amb prudència; es va mirar de reüll el noi abans de preguntar al director—: És... el nostre nou entrenador?

—D'això parlàvem —va dir el senyor Sebastià—, i per això us he fet cridar. Aquest jove diu que hi entén una mica, de futbol, i que l'envia el teu pare, Susana.

—Sara —va corregir ella automàticament, reprimint una rialleta—. El meu pare? —va repetir llavors, en processar el que havia dit el director.

—Jugo a futbol des que era petit —va explicar en David—. Vaig arribar a estar a l'equip juvenil d'un club professional, però em vaig lesionar,

vaig perdre la temporada i ara jugo a l'equip de la meva universitat. El teu pare es va encarregar de la meva rehabilitació, Sara; gràcies a ell, la lesió no va empitjorar i vaig poder tornar a jugar; n'hi dec una. Va ser ell, qui em va convidar a veure el vostre partit dissabte passat, i després em va suggerir que passés a parlar amb el director perquè necessitàveu un entrenador.

La Sara es va quedar amb la boca oberta.

—No me n'havia dit res! —va comentar.

—Sí, i ens hem fet un tip de patir pensant que no teníem entrenador! —va sospirar la Vicky.

—És que fins avui no he tingut clar que us podria entrenar —va dir en David—. He de compaginar les classes a la universitat amb els entrenaments del meu equip; però crec que us podré dedicar una mica de temps, si hi esteu d'acord.

—Home... —va començar a dir la Vicky, però la Sara la va interrompre.

—Sí, sí, i tant! Quan comencem?

—Calma, joves —va intervenir el senyor Sebastià—. Encara tenim paperam que s'ha d'omplir.

—Parlant de paperam —va recordar la Vicky—, si has de ser el nostre entrenador, necessitem les teves dades per als impresos d'inscripció...

—Ah, la lliga interescolar, i tant —va assentir en David—. Casualment he de passar per la federació aquesta tarda; jo mateix puc portar-hi els papers.

La Vicky se'l va mirar amb una certa desconfiança.

—Però fins ara hem anat fent nosaltres...

—Doncs això és feina de l'entrenador. Vosaltres heu de preocupar-vos només de jugar, d'entrenar-vos i d'aprendre.

El somriure de la Sara es va eixamplar. Les paraules d'en David li semblaven música celestial. Això era exactament el que ella volia! Jugar a futbol sense preocupar-se per coses com ara pilotes, el camp, els horaris, els equips...

Però la Vicky encara semblava reticent.

—És que m'he deixat tots els formularis a la classe...

—El vostre entrenador encara ha de resoldre algunes coses amb mi i després ha d'anar a secretaria —va dir el director—, però podeu quedar amb ell a la tarda i deixar-li tot el paperam, que per això és aquí...

La Sara va considerar que era una bona idea, i la Vicky es va encongir d'espatlles i es va rendir.

Van quedar amb en David a la porta de l'entrada, quan acabessin les classes de la tarda.

—Què et passa? —va voler saber la Sara, una mica molesta, quan tornaven a l'aula—. No vols que sigui el nostre entrenador?

—És que gairebé no el coneixem...

—El meu pare el coneix, i amb això n'hi hauria d'haver prou, no? A més, com no has parat de recordar-me tot el dia tu mateixa, el termini d'inscripció s'acaba demà. No tenim gaires opcions.

—Això és veritat —va sospirar la Vicky—. És que he passat massa temps ocupant-me jo d'aquestes coses i ara em costa... delegar en cap altra persona. I si s'oblida d'anar a la federació aquesta tarda? I si no omple bé l'imprès? I si...?

—De debò, Vicky, de vegades em carregues una mica —va tallar la Sara en veure que la seva amiga començava a posar-se nerviosa un altre cop.